

Jooksuaeg – kas võtta või jätta?

ANNELI SIHVART

Sinu koeral võivad sündida maailma parimad kutsikad. Aga kust leida iga kutsika jaoks inimene, kes teda tõesti väärt oleks?

Tuttav loomaarst ütles, et järjest raskem on kodututele koerte-kassidele kodu leida. Isegi need inimesed, kes on just oma loomast ilma jäänud, ei kiirusta uut võtma, nagu varem enamasti juhtus.

Tallinnas Balti jaamas aga kohtab aeg-ajalt taas kodutuid koeri – vahepeal olid nad linnapildist juba kadunud, näis, et vähemalt sealkandis on igal koeral oma kodu.

Samal ajal on aga meie ülinaiselikul minisetterit meenutaval krantsil järjekordne jooksuaeg. Talle ei mõju üldse mu loengud teemal, et kutsikad on lubamatud, sest ma ei pruugi leida neile piisavalt häid peremehi, keda ta lapsed vääriskid.

Steriliseerimise poolt ja vastu

Jah, ma tahaksin, et meie peres oleks alati mõni just sellest suguvõsast pärit koer. Neid on siin kasvanud juba kolm põlvkonda, kõik võrdset suurepärase iseloomu ning ilusa välimusega. Tänaval tullakse ikka küsima, et “oi, mis tõugu ta teil küll on?”.

Sellele vaatamata lõpetan ma selle suguvõsa kestmise nüüd vist ära. Viin koera steriliseerimisoperatsioonile.

Esiteks seepärast, et kutsikaid ei sünni enamasti üks, vaid mitu. Ja ma tõesti ei tea kindel olla, kas nende kõigi jaoks vastutustundlikke peremehi jätkub.

Teiseks loomaarsti hoiatuse pärast, et tõenäoliselt tuleks koer nii või teisiti juba lähiaastatel ikkagi operatsioonile viia – statistika järgi tekib ligi kolmel neljandikul kõigist emastest koertest vanemas eas mädamakas. See on aga probleem, mis juhuul, kui kiiresti jaole ei saa, koera üsna kindlalt tapab.

Kui nüüd see teine põhjus kõrvale jätta, siis võiks ju küsida, miks ma koera jooksuajal lihtsalt kinni ei hoia. Seeläbi oleksid kutsikad ju tõenäoliselt välditud?

Varem oleksin ma seda ehk uskunud, aga nüüd enam mitte, sest olen näinud, kui leidlikuks muutub emane koer jooksuajal. Piisab vaid hetkeks kõrvale vaatamisest, ja juba leiab ise-

Piisab vaid hetkeks kõrvale vaatamisest, ja juba leiab isegi kõige sõnakuulelikum loom võimaluse ära pageda ning tuleb kahtlustäratavalt õnneliku näoga tagasi alles hommikul. Kahe kuu pärast on õnne põhjus selge – sünnivad kutsikad.

gi kõige sõnakuulelikum loom võimaluse ära pageda. Rohkem polegi vaja. Sa võid käia ja hääle kähedaks hüüda, tema tuleb ikkagi tagasi alles hommikul... olles ise väga kahtlustäratavalt õnneliku näoga.

Kutsikate hukkamine tundub aga veel eluvaenulikuma tegevusena kui emaslooma steriliseerimine.

Kas isase looma peaks kastreerima?

Meie pere härraskoer – eelnimetatud minikrantssetteri poeg – sai kastreeritud juba seitsme kuu vanuselt. Esiteks seepärast, et tookord lootsin ma veel ta ema opereerimata jätta ning vastasost opereerimata koeri poleks võimalik olnud koos pidada.

Teiseks seetõttu, et kartsin koera enda pärast. Olin liialt palju näinud kodunt põgenenud isaseid koeri, kes ei suutnud endaga midagi peale hakata, kui jooksuajaga emaskoera lõhna tundsid.

Mõni neist oli “sõbralike” kahejalgsede poolt kiviga lombakaks löödud, kuid hiilis ikka tagasi, sest... ta ei suut-

nud teisiti. Looduse poolt oli ta loodud elu jätkama, mis ka ei juhtuks.

Oma jooksuajaga emast koera olingi püüdnud muu hulgas juba sellepärastki toas kinni pidada, et ei soovinud paljude isaste koerte omanikke nende koeri kodunt põgenema meelitades õnnetuks muuta.

Mõnes suhtes võis see, et operatsioon nii varakult tehtud sai, hea olla, teisalt jälle võib-olla mitte. Sõltub sellest, mida heaks pidada.

Tulemus oli igal juhul samasugune, nagu kõutsidegi puhul mitmel korral jälgida olin saanud. Kui loom nii varakult ära kastreerida, siis ta oieti ei jõuagi vist veel aru saada, et on “mees”, ning jääb elu lõpuni pooliti kutsikaks või kassipojaks – mänguhimuliseks selliks, kelle meelest emasloomade ainus iseenesestmõistetav ülesanne on tema eest hoolitseda...

Mida ma selle looga öelda tahan? Ei midagi enam, kui vaid et... mõelge järele, võib-olla oleks teiegi looma steriliseerimine või kastreerimine siiski hea mõte.

ANNELI SIHVART